

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 16. Ianuarii. Ad hæc S. Ioannis de Christo D. Ecce Agnus Dei, &c.
Injuriosum est Christo, Agno Dei, si nulli quidem velis inferre injuriam,
nolis tamen illatam ferre.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

in divitias, si ve quæ in vanum honorem, aut voluptatem pertrahit. Unde idem Apostolus consequenter pergens, *Tu autem, o homo Dei, hac fuge, sectare vero iustitiam, pietatem, fidem, charitatem, patientiam, mansuetudinem. Certa bonum certamen fidei, apprehende vitam æternam: Quasi diceret, persuade tibi te in continuo versari certamine ac discrimine, nisi certes & pugnes in teipso contra teipsum! Et quoties de virtute exercenda contra vitium aliquod agitur, sic certa fideliter, quasi de fide ageretur, aut de æterna vita,*

In omnibus, inquit, sumentes scutum fidei, in quo possitis omnia tela nequissimi ignea extinguere, & galeam salutis assumere. Quid ageres ubi de summa fidei & salutis ageretur? hoc ipsum age in quavis occasione virtutis exercendæ. In hoc erras quod in iis quæ videntur parva, parum certes: & nisi evidens cernatur periculum, non te putas periclitari. Adverte diligenter. Vigilantes in omni instantia,

Vide Verbo Tentatio, Damon, Pugna, Fortitudo.

DIE XVI. IANVARIJ. NISI SIT DOMINICA.

AD HÆC S. IOANNIS BAPTISTÆ DE CHRISTO DOMINO, VERBA.

Ecce Agnus Dei, Ecce qui tollit peccatum mundi. Ioan. I.

VERITAS PRACTICA.

Iniuriosum est Christo, Agno Dei, si nulli quidem velis inferre injuriam, nolis tamen illatam ferre.

RATIO EST, Quia iniuriosum est Christo Agno Dei, velle esse mansuetum alia mansuetudine ab ea quam docuit.

Sed nulli quidem velle inferre injuriam, nolle autem illatam ferre, hoc est velle esse mansuetum alia mansuetudine ab ea quam docuit ille Agnus docuit.

Ergo illi iniuriosum est, si nulli quidem velis inferre injuriam, nolis tamen illatam ferre; ac proinde dicendum pari lege non inferendas & suscipiendas esse injurias.

I. PUNCTUM.

TRANSACTIS in deserto quadraginta diebus & noctibus, rejectoque à se Tentatore, Dominus rediit ad suum Præcursores & Præconem S. Joannem Baptistam, qui statim atque illum vidit ad se venientem, Ecce, inquit, Agnus Dei, ecce qui tollit peccatum mundi, Hic est de quo dixi, post me venit Vir qui ante me factus est, quia prior me erat; Multaq; alia in illius commendationem & præconiū populo qui frequens aderat, evulgavit. O quanta loquendi materia, & audiendi utilitas!

Iterum verò, Altera die, inquit Idem Evangelista, stabat Ioannes, & ex discipulis ejus duo, & respiciens lejum ambulantiem dixit, Ecce Agnus Dei.

Nempè ille singulariter, ait S. Augustinus, qui conceptus est sine macula, qui figuratus est in agno quod tidè immolato, & qui se semel immolare Deo debet ut tollat omne mundi peccatum. Addit Beda: Ecce Agnus: qui velle dedit ex quo vestem nuptialem facere possimus, id est, exempla vivendi quibus in dilectione caeteremur.

Et sicut Agno maximè proprium est mansuetum esse ea mansuetudine qua nullum non modo lædit, sed etiam lædentibus non resistit; sic planè Christus Dominus inter exempla vitæ, hoc præcipuè nobis dedit & proposuit, quod imitando sequeremur. Hinc illa Veritas, quæ modo consideranda exhibetur, & quæ tam efficaciter perfectam illam mansuetudinem nobis commēdat, ut nisi eam obiteremus, iniuriosum id Agno Dei, seu Christo Domino reputemus.

Ratio hæc afferitur valde consideranda, quod iniuriosum Christo sit velle esse mansuetum alia mansuetudine ab ea quam docuit. Cum enim ille, Deo Patre sic ordinante, se Doctorem & Ducem nostrum fecerit, qui verbo & exemplo virtutes omnes edoceret quæ formæ nobis essent exercendæ; Nonne id illi manifestè iniuriosum est, si neglecta illa forma, et aliam quæras & præferas, quasi ille nesciverit quid tibi expediret, aut quasi tu contemnas quod ille probè novit tibi magis expedire? Ecce, inquit ipse Deus, testem populo dedit eum, ducem & præceptorem Gentibus. Et ibi sunt populi multi & dicunt, venite ascendamus ad montem Domini, & ad domum Dei Iacob, & docebit nos vias suas, & ambulabimus in semitis ejus.

16. 27. *oju.* Tu verò contrà ex his eris, *Qui dixerit Deo, Recede à nobis, scientiam viarum tuarum nolumus;* Et non putabis hoc injuriosum illi esse?

Quàm longè aliter ille sentit, qui scripsit, Ex ipso vos estis in Christo Iesu, qui factus est nobis sapientia à Deo, & iustitia, & sanctificatio, & Redemptio; Quæ quatuor ab Apostolo commemorata, S. Bernardus refert ad quatuor Cardinales Virtutes, quarum forma & exemplar Christianis Christus est, sicque concludit; *In casum proinde qui laborat in acquisitione virtutum, si aliunde eas sperandas putat quàm à Domino virtutum, sujus doctrina seminarium prudentia, cuius misericordia opus iustitiæ, cuius vita speculum temperantia, cuius mors insigne est fortitudinis.*

Serm. 22. in Cant. Sic S. Augustinus; *illam, inquit, virtutum formam teneamus, quam verbo & exemplo commendavit Christus præsens in carne. Omnium virtutum nostrarum longè est à vera virtute, quàm longè est ab ea forma.* Expende hæc postrema verba, hinc enim liquet apertius quanta Christo fiat injuria: Nam si vel alia virtus, si alia mansuetudo ab ea quam Christus docuit, vera esse possit, non esset tamen illi præferenda, quam Dominus & magister noster nos docuit; quântò longè minus, si nulla est vera, præter eam quam ipse docuit? Et quântò longè magis injuriosum illi est falsam aliorum virtutum malle, quam illius veram, si vel aliorum veram malle non posses, sine illius injuria? Responde, aut acquiesce.

I. 6. contra Iul. *Et si vel alia virtus, si alia mansuetudo ab ea quam Christus docuit, vera esse possit, non esset tamen illi præferenda, quam Dominus & magister noster nos docuit; quântò longè minus, si nulla est vera, præter eam quam ipse docuit? Et quântò longè magis injuriosum illi est falsam aliorum virtutum malle, quam illius veram, si vel aliorum veram malle non posses, sine illius injuria? Responde, aut acquiesce.*

II. PUNCTUM.

SED nulli quidem velle inferre injuriam, nolle autem illatam ferre, hoc est velle esse mansuetum aliam mansuetudine ab ea quam Christus docuit

Distinguenda duplex quædam mansuetudo, nempe una est quæ nulli nocet, nullum vero aut factio lædit; sed non ultrà progreditur, non illatam suffert injuriam. Et hæc quidem mansuetudo communis est omnibus hominibus, sive Judæis, sive Ethnicis, cum in ipsa naturæ lege sit expressa, qua nulli licet facere, quod nobis nolumus fieri. *Hæc est enim Lex & Prophetæ,* inquit Dominus, id est, hoc omnes docent, qui aliquid docent. ALTERA vero mansuetudo est quæ non modo nulli inferre ullam injuriam, sed à quocunque illatam patienter suffert: Quæ quidem virtus maximè est propria Christo & Christianis sic enim de illo Ihasias antequam pateretur, *Sicut ovium ad occisionem ducitur, & quasi Agnus coram tondente se, obmutescit.* Sic postquam passus est, *Cum maledicaretur, inquit S. Petrus, non maledi-*

Matth. 7.

1. 13.

1. Pet. 2.

cebat: cum pateretur, non comminabatur; Sic ipse Dominus in suo illo celebri sermone in monte, palam & præcipuè hoc professus est, atq; in hoc penè uno, suam legem & doctrinam definiit. *Audistis, inquit, quia dictum est, oculus pro oculo & dente pro dente. Ego autem dico vobis, non resistere malo, sed si quis te percusserit in dexteram maxillam tuam, præbe illi & alteram. Vobis dico qui auditis: Diligite inimicos vestros, benefacite his qui oderunt vos.*

Matth. 5. Luc. 6.

Vide quæ plura habentur Matthæi 5. & Luca: 6. quibus adijunge quod Apostolus conformiter docet, *Benedicite persecutibus vos, benedicite & nolite maledicere, nulli malum pro malo reddentes. Non vos ipsos defendentes Carissimi, sed date locum ira, si esurierit inimicus tuus, ciba illum: si sitis, potum da illi. Noli vinci à malo, sed vince in bono malum. Itemque alibi: patientes estote ad omnes, videte ne quis malum pro malo reddat, sed semper quod bonum est sectantes in invicem, & in omnes. Hoc ipsum penè totidem verbis S. Petrus *Non reddentes malum pro malo, nec maledictum pro maledicto. Sed à contrario, benedicentes: quia in hoc vocati estis, ut benedictionem hereditate possideatis.**

Rom. 12.

1. Thess. 5.

1. Pet. 3.

Ex quibus manifestè vides, qualis ea sit mansuetudo quam Christus docuit, & quam longè ab ea sis, nisi patienter feras injurias. Esto sis ita mansuetus ut nullas inferas, non est ea Mansuetudo Christianæ legis, sed Mosaicæ & naturalis, quâ tu si sola contentus es, quid tibi Christus proderit?

III. PUNCTUM.

INJURIOSVM est igitur Agno Dei seu Christo Domino si nulli quidem velle inferre injuriam nolis tamen illatam ferre. Quia vis quidem esse mansuetus nullis inferendo injuriam, sed non vis esse mansuetus ea mansuetudine quam Christus docuit, dum illatam injuriam non vis suffere. Quod illi non minus injuriosum est quam si legem & doctrinam ejus negligeres, aut minus aestimares quàm quod aliæ docent leges. *Nos scimus quia Moysi locutus est Deus, hic autem nescimus unde sit.* Velles ne sic loqui cum Judæis? At nescire in praxi ejus doctrinam, seu perinde illam negligere quasi nescires, aut quasi non probares, quid putas esse aliud quàm ipsum nescire unde sit, an è cælo an è terra; an verè aut falsò dixerit? Nam si verè dixit, cur non credis? cur non profiteris? *Si veritatem dico vobis, quare non creditis mihi?* Dices id esse difficilius quam possis ferre.

Joan. 9.

ibid. 8.

Serm. 5. de
Sanctis.

ferre. Sed nonne sic pergis injuriam Christo facere, quasi ille duriora aut impossibilia iufferit, quasi denegat gratiam, quasi gratia non sit latius potens adimplendo mandato, aut quasi non sit satis dignus Christus cui serviendo parum laboramus? Audi S. Augustinum. Et vide quid hic corrigas, quid emendes: *Convincimur certissima ratione, quia propter Deum possumus quidem, sed nolumus injuriam sustinere. Si nobis aliqua potens persona injuriam facit, si nos etiam in faciem ma-*

ledicit, nec respondere aliquid asperum, non dicam, vicem reddere ausi sumus. Quare hoc? Ne ab illa potens persona, adhuc majora quam pertulimus, patiamur. Quod à nobis torquet hominis timor, deberet à nobis exigere Dei amor. Aut si minus in te valet Divinus Amor, huic adijunge timorem, & expavesce ad hæc S. Jacobi verba: *Vnus est Legulator & Iudex qui potest perdere & liberare.* Vide Verbo, *Manjuetudo.*

Iac. 4.

DIE XVII IANUARIJ,
NISI SIT DOMINICA,
AD HÆC PRIMORVM CHRISTI,
DOMINI DISCIPULORVM, VERBA.

Magister, ubi habitas? Dicit eis, venite & videte. Ioan. 1.

VERITAS PRACTICA.

Qui dicit se in Ipso manere, debet sicut ille ambulavit, & ipse ambulare. 1. Ep. Ioan. c. 2.

RATIO EST, Quia qui dicit se in Christo manere debet, ut verum dicat, verè cum ipso consentire. Sed nisi ambulet sicut ille ambulavit, non verè cum ipso consentiet.

Ergo debet si ut Ille ambulavit, & ipse ambulare. Quod tamen pauci recogitant.

I. PUNCTUM.

LOQUENTEM de Christo Domino, S. Joannem Baptistam cum audirent duo Discipuli, *Secuti sunt Iesum,* ait Evangelista, *Conversus autem Iesus, & videns eos sequentes, dicit eis, quid queritis? Qui dixerunt ei, Rabbi, quod est interpretatum Magister, ubi habitas? Dicit eis, venite & videte. Venerunt & viderunt ubi maneret, & apud illum manserunt die illo.*

Hi sunt primi Jesu Discipuli, qui prius erant Joannis: hi sunt qui primi cum illo manserunt, nondum quidem inseparabiliter, sed ad tempus, ad unam diem & noctem, quam in mutuis ultro citroque habitis sermonibus cum ipso transegerunt. Quam beatum diem duxerunt! quam beatam noctem! quis est, qui nobis dicat quid audierint illi à Domino? *adificemus & nosmetipsi in corde nostro, & faciamus domum quo veniat Ille, & doceat*

Ioan. 1.

Tract. 7. in
Ioan.

nos, & colligatur nobis. Sic apud S. Augustinum, unde ad Veritatem practicam modò considerandam, proposita est illa Divina Sententia S. Joannis Evangelistæ, *Quod, Qui dicit se in Ipso manere, debet sicut Ille ambulavit, & ipse ambulare.* Est autem unum & idem, nos in Christo manere & Christum in nobis, cum unum ex altero sequatur, sicut ipse dicit, *In me manet, & ego in illo. Manet in me, & ego in vobis.* Sed quid cum mansione ambulatio? sicut manens cum Christo ambulandum, sicut Ille ambulavit?

Io. 6. & 15.

Ratio est facilis & valde familiaris, quod simul cohabitantes, sicut & simul peregrinantes, hoc imprimis est commendatissimum, ut benè inter se conveniant & concordent: Unde apud Prophetam, *Numquid ambulabunt duo pariter, nisi convenerint eis?* Et Sapiens de iis quibuscunq; est difficile convenire, *Noli, inquit, esse amicus homini tracundo. NE comedas cum homine in vido, MELIUS est se acere in angulo domatù, id est sub dio & incommodè, quam cum muliere litigiosa & in domo communi;* Ubi scilicet multi strepitus multæ lites & contentiones nihil enim ad habitationem & convectam accommodatius & desiderabilius, quam mutua simul habitantium, concordia: proindeque tanquam munus & donum præcipuum quod à Deo hominibus concedatur, ita canit Regius Psaltes, *Deus in loco sancto suo, Deus qui inhabitare facit unius moris in domo.*

Amor. 3.
Prov. 22.Ibid. 23.
Ibid. 25.

Ps. 67.

Quod cum universim verum sit de his omnibus qui simul conviunt, quanto magis de nostra cum Christo mansione, de quo præcipue dicitur,